Otto Albert Wiener

Ze stínu SMRTI do světla ŽIVOTA

OTTO ALBERT WIENER
(1903–1983)

Ze stínu SMRTI do světla ŽIVOTA

Svědectví jednoho exmaterialisty,
zakladatele a exprezidenta
firmy S. A. Adhésia,
Mulhouse – Francie

ZE STÍNU SMRTI DO SVĚTLA ŽIVOTA

Vydala Poutníkova četba, z. s., Žandov 85, 403 39 Chlumec
První vydání © Poutníkova četba, 2021
www.PoutnikovaCetba.cz

Přeloženo z francouzského originálu *De l'ombre de la mort à la lumière de la vie.*
Copyright © Wiener – Mulhouse – France, 2015
Nové rozšířené vydání z roku 2015

Biblické citace jsou převzaty z *Českého ekumenického překladu*, vydala Česká biblická společnost, 1995.
Veškerá práva českého překladu vyhrazena.

Žádná část této knihy nesmí být v jakékoli formě publikována bez písemného souhlasu vydavatele.

Překlad: Milena Richard
Korektury: Anna Lauková
Zodpovědný redaktor: Jan Suchý
Návrh obálky, typografická úprava a sazba: Hana Hlouchová
Tisk: GRAFOTECHNA PLUS, s. r. o., Praha

ISBN 978-80-87606-44-5

OBSAH

PŘEDMLUVA VYDAVATELE: PTEJTE SE NA STEZKY VĚČNOSTI

PŘEDMLUVA

PŮVOD

MLÁDÍ

PAPRSEK SVĚTLA

OBLOHA SE ZATAHUJE

NOC JE STÁLE ČERNĚJŠÍ

NASTÁVÁ ÚSVIT

VYCHÁZÍ SLUNCE

DEN JE TADY

PO DESETI MĚSÍCÍCH

PO DVOU LETECH

PO TISÍCI LETECH SI O TOM PROMLUVÍME!

PŘEDMLUVA VYDAVATELE: PTEJTE SE NA STEZKY VĚČNOSTI

V každé době přicházejí chvíle, jako ty, které nyní společně prožíváme, kdy mnozí lidé propadají beznaději, světské jistoty se hroutí a den co den odcházejí z tohoto světa lidé, kteří byli součástí našeho života, ať jde o známé osobnosti, přátele i naše nejbližší. Možná vás napadá otázka: „Co mám… co mohu pro ně udělat, aby neodešli z tohoto světa na pravdu Boží bez poznání, že smrtí nic nekončí, ale začíná?“ Nikdo z nás neví, čeho se ještě dočkáme. Možná jde o další varování, která Bůh lidstvu v různých dobách připravuje.

Svědectví věřících, stejně jako toto vyprávění o autorově cestě ke Kristu, jsou nadčasová, přesně umístěna do scénáře, který je jedinečný, a i když jsou naše zkušenosti různé, ve své podstatě jsou univerzálně platné. Mějme na paměti, že naše životní cesta začala ještě před založením světa:

> *Tys to byl, kdo utvořil mé ledví, v životě mé matky jsi mě utkal. Tobě vzdávám chválu za činy, jež budí bázeň: podivuhodně jsem utvořen, obdivuhodné jsou tvé skutky, toho jsem si plně vědom. Tobě nezůstala skryta jediná z mých kostí, když jsem byl v skrytosti tvořen a hněten v nejhlubších útrobách země. Tvé oči mě viděly v zárodku, všechno bylo zapsáno v tvé knize: dny tak, jak se vytvářely, dřív než jediný z nich nastal. (Ž 139,13–16)*

Lidsky řečeno, okolnosti spojují řadu událostí, které lemují cestu Boží prozřetelnosti. Tato jedinečnost provází lidstvo od Adama. S naším tělem se všichni bez rozdílu jednoho dne rozloučíme. Všichni, ať tomu věříme, nebo ne, až budeme na pravdě Boží, budeme stát před naším Stvořitelem – zde bude dovršena

spravedlnost, po které většina lidí tolik touží. Nepřejme si spravedlnost, ale milost. Dobrá zpráva je, že konečná spravedlnost dojde svého naplnění. Špatná zpráva je, že každý člověk si zaslouží jedině odsouzení. Je jen jeden Soudce, o němž je psáno:

> *Je hrozné upadnout do ruky živého Boha. (Žd 10,31)*

Díky Bohu, že spravedlnost a Boží milost jdou ruku v ruce. Kristus svou obětí naplnil požadavky Boží spravedlnosti místo nás a Boží milost nás nyní zahrnuje odpuštěním a dává věčný život.

> *Toto praví Hospodin: „Stůjte na cestách a vyhlížejte, ptejte se na stezky věčnosti: Kde je ta dobrá cesta? Vydejte se po ní a vaše duše naleznou klid.“ (Jr 6,16)*

Klára Steiger

PŘEDMLUVA

Sepsání mého svědectví se uskutečnilo s podporou bratří a sester v Kanadě a ve Francii, kteří se v poslední době za mě u Pána neúnavně přimlouvali. Myslím na ně s nejhlubší vděčností.

V rozhodujících týdnech dramatického boje mého těla i duše proti nepříteli ve mně působila moc Pána Ježíše Krista skrze slovo mluvené i tištěné.

Jedním z nástrojů, které Bůh v mém případě zvolil k naplnění své vůle, byl M. Buhler, jeden z pastorů sboru „Bonne Nouvelle“ („Dobrá zpráva“) v Mulhouse (Francie), který mi v naprosté duchovní jednotě s mojí dcerou Jacqueline a mým bratrem Alfredem pomohl najít cestu ke spáse. Věřím, že ho vedl Bůh, když mi v příhodném okamžiku předal vyprávění o zkušenosti jednoho ze svých přátel, Philippa Maura, nazvané Svědectví jednoho exmaterialisty.

Podtitulek této brožurky není plagiátem, ale projevem vděčnosti tomuto bratru v Kristu, který byl za života advokátem u Nejvyššího soudu Spojených států a nyní je už od roku 1952 u Pána.

Téměř naprostá neznalost Bible mě nutí, abych se na něj ještě jednou obrátil. Vypůjčím si citaci, kterou začíná své svědectví:

> *„Pojďte, slyšte, všichni bohabojní, budu vám vyprávět, co Bůh učinil mé duši.“ (Ž 66,16)*

červen 1961

PŮVOD

Když jsem se 30. března 1903 narodil v západní, aristokratické části Frankfurtu nad Mohanem, moje budoucnost se zdála být po všech stránkách zajištěna: kulturně, intelektuálně i materiálně. Naše rodina o šesti dětech žila spořádaně a v příznivých podmínkách. Jakožto dobrá, uznávaná a vážená buržoazní rodina jsme byli majiteli velkého domu, ve kterém jsme bydleli. Můj otec byl ředitelem jedné velké pojišťovací agentury. Navíc byl přísežným makléřem. Obchody šly dobře, nic nám nechybělo.

Jakkoli jsme byli členy frankfurtské liberální židovské obce, nikdy se u nás o náboženství ani o Bohu nemluvilo. Kromě jedné náboženské hodiny týdně jsme byli vychováváni v „nenáboženství“. Později jsem se dozvěděl, že otec byl vysokým hodnostářem jedné velmi známé zednářské lóže. Matka pocházela z dobře situované rodiny židovských velkoobchodníků. Byla nejenom nejlepší matkou, jakou si dítě může přát, ale také výbornou pianistkou.

Šestého ledna 1909 otec náhle zemřel na srdeční infarkt. Nebylo mi ani šest let a můj nejmladší bratr ještě nebyl na světě. Narodil se až o šest měsíců později. Naše krásné vyhlídky na budoucnost byly náhle silně ohroženy. Moje statečná matka vedla pojišťovnu, jak dovedla, po dobu pěti let, ale počátkem roku 1914 se pod tíhou

pracovní zátěže zhroutila. Propadla vážné depresi a po dobu dalších pěti let byla absolutně neschopná práce. Dokonce byla nucena ponechat svému osudu i svých šest dětí. V roce 1914 byla naše rodina „rozpuštěna“. Po několika letech byl náš dům prodán a částka za něj se vlivem inflace ztratila. Mé dvě sestry byly dány do internátní rodinné školy, tři bratři našli útočiště v rodině našeho strýce. Já jsem pak byl přijat do jedné bezdětné rodiny. Muž byl ředitelem školy. Tito lidé se starali pouze o moje ubytování a práci ve škole. Jako dítě jsem je příliš nezajímal.

MLÁDÍ

Léta mého mládí uběhla nejenom bez zvláštního nasměrování, ale i bez víry v cokoliv a kohokoliv a stejně to pokračovalo v dalším životě.

Vliv mého staršího bratra Alfréda, který dosáhl velké morální úrovně, a jeho snaha vést mě po správné cestě zůstávaly bez výsledku. Sám přes dlouhé roky náboženských studií a filozofického hledání nenašel ono blízké řešení, které se jmenuje „Ježíš Kristus“.

Pokud jde o mne, nijak jsem se o otázky víry nezajímal. Zdály se mi zcela zbytečné. Zato jsem dával volný průchod svým vášním. Od časného mládí jsem se stal poslušným satanovým nástrojem. Ještě mi nebylo ani 17 let, když proti mně použil svůj nejúčinnější prostředek: dal mi do rukou peníze, hodně peněz, hodně moc peněz. Jeden v této době oblíbený román nazvaný Rok 1902 popisoval, jak se katastrofické následky inflace (1919–1924) projevily na poválečné mládeži narozené kolem roku 1902. Tento „výkvět inflace“, jak byla nazývána ona mládež, u které děsivé vyhledávání slastí neznalo mezí, byl určitě nejlépe ztělesněn v mé osobě. Neexistoval žádný hráčský klub nebo noční podnik, kde bych nebyl čistě z úcty ke svým bankovkám vítán s otevřenou náručí. Jako soukromý směnárenský agent jsem měl přístup na devizovou burzu, a tak jsem mohl naprosto svobodně spekulovat. Během těchto pěti let inflace jsem si

z peněz udělal boha a odevzdal jsem tak svou duši satanovi. V roce 1924 přišel velký finanční krach, jehož oběti, hráči a spekulanti, se čítali na desetitisíce. Já byl jednou z nich.

Přestože jsem si dokázal dost rychle vytvořit nové postavení v jedné velké firmě, kde jsem byl v roce 1931 jmenován ředitelem prodeje, svou vlastní osobu jsem nemohl ani nechtěl vylepšit. Zůstal jsem takový, jaký jsem byl: ztracený hříšník, zoufalý případ.

Tehdy přišel na scénu Hitler. Zavraždil moji matku, dvě sestry a dalších asi dvacet členů mé rodiny. Bratři i já jsme byli ušetřeni. Bratr Alfréd našel cestu k Bohu, když byl v roce 1938 ve vyhlazovacím táboře Buchenwald, kde prožíval velikou úzkost. Od té doby zasvětil svůj život Pánu a kázal evangelium v Kanadě.

PAPRSEK SVĚTLA

V roce 1934 jsem si našel oporu sám. V žádném případě nešlo o Spasitele. Byla to jedna duše, která se mnou chtěla sdílet můj osud: moje manželka. Navzdory své hanebnosti jsem bez výčitek přijímal lásku své ženy, která přes to všechno zůstávala čistá. Tíha mého hříchu tím ještě vzrostla. Jak může muž, který již od raného mládí tak špatně zacházel se svým tělem i duší a špinil je, mluvit o opravdové lásce? Jak může takový muž být příkladem svým dětem, jak jim může být jakkoliv morálně užitečný, když k nim ani není schopen promluvit ze srdce, protože jeho srdce je z kamene?

Tam, kde není Bůh a kde ho nahradily proradné bankovky, je místo jen pro jediného na světě, pro satana.

Manželčina neotřesitelná láska chránila od naší svatby v roce 1934 v Colombes (region Seine) naši rodinu před jistým rozpadem. Kdybych byl býval schopen alespoň logicky vyvodit důsledky ze svého hříšného života, už dávno bych musel svět své osoby zbavit. Ale ten nejzkaženější z lidí myslí bohužel vždy jen na sebe.

Události, které poznamenaly 27 let našeho manželství, jsou stejné jako u milionů jiných rodin, zvláštní vliv pak měla válka.

OBLOHA SE ZATAHUJE

Uvedu několik podrobností z těch tak pohnutých a tragických let:

V roce 1939 jsem byl jako Němec zajat Francouzi. Moje firma s ortopedickými pomůckami zkrachovala. Manželka musela jít do práce.

Koncem roku 1939 jsem vstoupil do cizineckých legií v Africe. Manželka a naše dvě dcery, čtyři a dva roky, opustily v předvečer německé okupace Paříž a s několika kufry se uchýlily do Marseille, do „svobodné zóny“.

Koncem roku 1941 jsem byl z legií propuštěn. V roce 1944 pro mě jako pro izraelitu, bývalého legionáře a člena odboje přišlo gestapo. Manželka byla v osmém měsíci těhotenství. Nejdříve jsem strávil šest týdnů ve známé věznici „Baumettes“ a pak mě převezli do ještě známějšího koncentračního tábora v Drancy u Paříže. Ze 105 000 vězňů v Drancy jsem měl to štěstí být jedním ze 1400, kteří přežili.

Byl jsem vysvobozen francouzským odbojem a vstoupil jsem tentokrát do 1. francouzské armády. Po osvobození jsem se vrátil do vnitrozemí k rodině a tehdy jsem poprvé uviděl svého syna, kterému bylo už šest měsíců.

Koncem roku 1945 jsem už počtvrté začal nový život a v roce 1947 jsem se usadil v Mulhouse v jedné vile ve čtvrti bohatých továrníků nazývané „Vinice“. Do roku 1949 jsem se pokoušel o dobrý chod obchodu s ortopedickými přístroji, ale bez výsledku. Mezitím totiž stát, který určoval ceny aparátů, neúnosně snížil ziskové rozpětí.

V roce 1950 jsem vynalezl novou velice úspornou metodu výroby sádrových obvazů. Byl to chirurgický výrobek bez konkurence.

Doufal jsem, že brzy dosáhnu úspěchu.

NOC JE STÁLE ČERNĚJŠÍ

Ve skutečnosti jsem musel projít deseti lety výzkumu a zkoušek, a když jsem konečně koncem roku 1959 začínal mít úspěch, bylo už pozdě. Banky, moji akcionáři a ostatní věřitelé ztratili trpělivost a já musel ohlásit úpadek akciové společnosti. Nová správní rada, ze které jsem byl vyloučen, navrhla věřitelům nucené narovnání a můj plat byl snížen oproti původnímu na jednu sedminu. Byl jsem z toho soudního vyrovnání úplně zruinován. Držel jsem se „nad vodou“ jen díky pár štědrým darům. V nouzi mi zůstalo jen několik přátel, všichni ostatní mě ponechali mému osudu. Koncem března jsem se s naprostou jistotou rozhodl. Nenašel jsem jiné východisko než – sebevraždu.

Den mých 58. narozenin, 30. března 1961, se stal dnem, kdy jsem sepsal závěť. V týž den jsem napsal ještě jeden dlouhý a hrozný dopis na rozloučenou dceři Jacqueline, která po návštěvě mého bratra Alfréda v Kanadě tvrdila, že nalezla své poslání ve službě Pánu Ježíši Kristu. Stavěl jsem se k tomu naprosto skepticky.

Mimo jiné jsem jí napsal: „Ať už mě konečně ďábel odnese, abych byl zachráněn od věčného života. Tahle zpropadená existence mi bohatě stačila.“

Udělal jsem všechna opatření pro sebevraždu: zkontroloval jsem své životní a úrazové pojistky, dal jsem instrukce ohledně kremace ve Štrasburku a anonymního uložení urny v krematorním hřbitově tamtéž a poté jsem stanovil datum své smrti na neděli 9. dubna 1961.

V neděli 2. dubna v devět hodin večer jsem navštívil pastora Buhlera. Bylo to poprvé a hned jsem mu také horlivě potvrdil, že naposledy. Řekl jsem mu, že jeho jméno a adresu mám od dcery

Jacqueline, a otázal se, jestli je hotov mě bez přerušení vyslechnout, jinak že okamžitě odejdu. Moji neuvěřitelnou podmínku přijal a já jsem mu po dobu asi dvou a půl hodin „plival“ do tváře všechnu hořkost, kterou jen hříšné stvoření, pevně spojené se satanem, může vyplodit. S ďábelskou radostí jsem mu popisoval svůj zkažený život, život beze smyslu a plný hříchu, zoufalou finanční situaci, ve které jsem se nacházel, a jediné možné řešení – sebevraždu – s tím, že rodina dostane od různých pojišťoven asi 35 milionů starých franků. To mělo mým blízkým umožnit zaplacení všech dluhů a materiálně je zabezpečit. Ujišťoval jsem ho, že nic, absolutně nic nemůže změnit moje rozhodnutí a jakékoliv přesvědčování je zbytečné. Přišel jsem jen s prosbou, jestli by se ze začátku nemohl trochu postarat o moji rodinu, zvláště o Roberta, který byl nejmladší z dětí. Dodal jsem, že si myslím, že za pár týdnů už žádné pomoci nebude třeba. Svět se bude točit dál i beze mě, zvlášť když bude v rodině dostatek peněz. Konec konců jsem byl velmi spokojený s myšlenkou, že se ještě zaplatí tak velká částka za člověka, který za nic nestojí. Když jsem dospěl ke konci rouhání, bylo půl dvanácté v noci. M. Buhler souhlasil s mou prosbou ohledně rodiny. Zároveň mě ale ujistil, že ten pravý problém jsem já sám a že není pozdě upustit od svého rozhodnutí a změnit vývoj událostí. Několikrát se mi pokusil zvěstovat evangelium. Odpověděl jsem mu: „Zbytečně se namáháte.“

V pondělí 3. dubna odjel M. Buhler asi na deset dnů do Nimes. Oddechl jsem si, že odjel, protože jsem potřeboval ještě osm dnů na dokončení všech příprav, a to nerušen kýmkoliv a čímkoliv. Neděle 9. dubna 1961 měla být dnem mé smrtelné automobilové nehody. Tisíckrát jsem se přesvědčoval, že neexistuje jiné východisko, tisíckrát jsem si opakoval, že je potřeba jen několik vteřin k zaplacení všech mých dluhů a k napravení – sebevraždou – všeho zla, kterého jsem se dopustil. Byl jsem statečný a rozhodnutý. Ani stopa po strachu! Měl jsem vynést poslední trumf.

Nastala neděle, ta neuvěřitelná neděle, kdy už jsem naprosto neovládal svou vůli. Byl jsem zlostí bez sebe, že byly mé temné úmysly rušeny neznámými nadpřirozenými silami. Nebyl jsem

schopen jednat podle připraveného plánu. Opakované pokusy v neděli, v pondělí i v úterý postupně ztroskotaly. Zbývalo jen pár dnů do lhůty splatnosti pojištění, což znamenalo, že můj život teď měl velkou cenu, a na tom jsem postavil celou svou strategii. Už jen pár dnů!

Ve středu 12. jsem dosáhl vrcholu své zmatené vzpoury proti sobě samému. Hledal a našel jsem záminku k ještě jednomu zkřížení zbraní s M. Buhlerem. Dostal se mi do rukou malý balíček, který dcera Jacqueline poslala synovi Robertovi, aby ho zanesl M. Buhlerovi. Byla v něm drobná knížka od Dr. Macaulay a v ní věnování od Jacqueline pastorovi M. Buhlerovi. Robert ji zapomněl adresátovi zanést. Po telefonické domluvě jsem ji šel doručit sám. Cítil jsem ale potřebu očistit se od možného podezření ze zbabělosti a najít pádný důvod, abych mohl vysvětlit, proč jsem ještě naživu. Žádnou výmluvu jsem ale nenašel. Nezbylo mi nic jiného než přiznat, že tu „pracovaly“ nějaké nadpřirozené síly ještě silnější než moje neotřesitelné rozhodnutí. Zároveň jsem tvrdil, že jsem absolutně zlostí bez sebe ohledně svého „stavu slabosti“, jak jsem to pojmenoval. Nacházel jsem se v nebezpečném stavu předrážděnosti, hotov rozdrtit překážku, která se postavila mezi mě a mé úmysly, ale nedovedl jsem ji identifikovat. M. Buhler mě nechal, abych se ze svého rozhorlení vzpamatoval. Byl jsem naprosto odzbrojen jeho zdánlivým flegmatismem. A zatím, na konci téhle nezapomenutelné návštěvy, ve mně začal Pán nebes svou svrchovanou mocí vítězit nad mocí satanovou. Na takové emoce jsem nebyl připravený.

Když jsem se zvedl k odchodu, omluvil jsem se M. Buhlerovi, že jsem ho ještě jednou zbytečně připravil o čas. Otevřel jsem dveře a už jsem byl skoro venku, když přesto všechno, co se událo, nebo možná právě proto, se M. Buhler odvážně zeptal: „Souhlasil byste s tím, abych se s vámi pomodlil?“ Na pár vteřin jsem zaváhal. Stál jsem jako přibitý. Dost dlouho na to, aby mi satan stihl našeptat: „Ty a modlit se? Vždyť ani nevíš, co to je. Nezesměšňuj se sám před sebou ani před druhým. A ke komu se chceš modlit? Nemáš ani náboženství, ani Boha, ani víru. Udělej, co sis předsevzal, a skonči

to. Prohrál jsi. Víš stejně dobře jako já, že pro tebe není jiné východisko. Logicky vzato, musíš odpovědět: ‚Ne, v žádném případě!‘“

NASTÁVÁ ÚSVIT

V tom samém okamžiku jsem zažil sílu Boží moci. Odtrhla mě ode dveří, které jsem držel, aby mě dovedla zpátky k židli. V několika vteřinách jsem se tam poprvé v životě ocitl v přítomnosti našeho Pána Ježíše Krista – skrze ústa jednoho z jeho služebníků. Pán Ježíš mi oznámil neuvěřitelnou zprávu, že je připraven nést zničující tíhu mého hříchu, když udělám krok, který mě od něj ještě odděluje. Byla to zpráva o čisté milosti. Mé zmatené mysli nezbylo nic jiného než opustit svůj nesmyslný odpor a učinit to, čeho jsem byl poprvé po mnoha letech najednou schopen – rozplakat se.

To byla první viditelná známka Božího spásného díla v mé duši a zároveň začátek rozhodujícího boje mezi věčnou nocí a věčným světlem, který se odehrál v mém nitru. Během této návštěvy jsem také M. Buhlerovi přiznal, že nedlouho předtím jsem už jednou sám proti sobě bojoval, když jsem si přečetl dopis, který mi dcera Jacqueline napsala 7. dubna, tedy dva dny před plánovanou sebevraždou. Byla to odpověď na můj hrozný dopis na rozloučenou, ve kterém jsem jí kladl na srdce, aby neutrácela žádné peníze za telegram či telefon, protože ani ona, ani nikdo jiný nemůže zvrátit moje rozhodnutí. Dal jsem ho přečíst M. Buhlerovi, který v této zprávě okamžitě poznal Boží ruku. Sám jsem byl z jeho obsahu velmi překvapen a dojat. Prosím, zde je:

> *Můj milý tatínku!*
>
> *Věděla jsem, že přijde (tvůj dopis), čekala jsem ho už měsíce! Tatínku, děkuji Ti za důvěru. Četla jsem ho znovu a znovu. Ne, nepotřebuji poslat telegram, ani telefonovat nebo se zbláznit. Tušila jsem, v jaké situaci se už dlouho nacházíš – již měsíce*

trávíme dlouhé hodiny na modlitbách za Tebe. Nejsem sama, kdo je o tom nejen přesvědčen, ale s naprostou jistotou vím, že se blíží den, kdy už neřekneš: „Je to příliš krásné na to, aby to byla pravda“, ale kdy Ty sám přijmeš Mesiáše jako svého osobního Spasitele. Bez přestání jsem se za toto vítězství modlila a ON mi dal jistotu, že se dotkne Tvé duše. Proto teď vím, že se blížíš k okamžiku rozhodnutí, okamžiku, který očekávám v plné důvěře. Ten, který měl jediný výlučné právo mě zachránit ze všech zkoušek, mi také může dát nadlidské síly, abych mohla překonat absolutně jakoukoliv situaci.

Už nejsem sama! Ježíš Kristus je moje síla, zdroj mé energie, pramen energie nevyčerpatelné. Teď už nejsem nikdy sama. Tatínku, představ si: JEHO dokonalá oběť nás očišťuje od našich hříchů. ON zvítězil nad smrtí a ten samý Ježíš k Tobě teď promlouvá právě tak, jak promluvil ke mně!

Tatínku, jsem připravena převzít jakoukoliv odpovědnost, a proto se také vrátím domů. Bůh je se mnou, tatínku, a od této chvíle mě nemůže nic zastrašit! Pro mě je důležitá jen jedna věc – být přesně tam, kde mě Bůh chce mít. Ještě jednou Ti děkuji za Tvou důvěru ke mně, ale musím jasně říci: nejsem to já, ke komu máš důvěru, ale má víra v Pána Ježíše Krista – má víra v zázrak, o kterém Ti říkal pan Buhler, zázrak vykoupení! Nemusím už pokračovat v povzbuzování, protože jsem si naprosto jistá, že Ty také vyznáš víru v Ježíše Krista! Právě jsem opět pročetla Tvůj dopis a znovu jsem Bohu poděkovala za jistotu, kterou mi dal. Teď Ti to mohu přiznat, tatínku, od 3. července 1959 jsem se za Tebe neustále modlila. Den za dnem jsem byla s Tebou a také vím, že se v Tobě zrodí nový život plný naděje a že se znovu narodíš v poslední jediné opravdové výzvě svého života, v Ježíši Kristu.

Můj milý tatínku, láska se někdy nedá vyjádřit slovy, ale kdybys opravdu věděl, jak moc Tě mám ráda, porozuměl bys, že pro mě není nic důležitějšího než být s Tebou opět v souladu

a s pomocí Boží milosti společně, Ty a já, bojovat. Můžeš si teď uvědomit, co pro mě znamenáš?

Tvoje Jacqueline

Tohle všechno se mi zdálo být nesrozumitelné a neuvěřitelné. Nevím ani, jak ona středa uběhla, vím jen, že jsem si ještě na lůžku znovu přečetl dopis své dcery.

Ve čtvrtek ráno začal satan novou ofenzivu. Všechna čísla jsem měl před očima – exekuční oznámení a termíny pojistek – a logicky se vnucoval ten samý závěr, že není jiné řešení než neuhnout v poslední minutě. Jinak bude mojí vinou celá rodina až po krk ve veliké bídě.

Po obědě jsem si trochu odpočinul a tvrdě jsem usnul. Myslím, že bylo půl čtvrté, když mě cosi probudilo. Nevěřil jsem svým očím, protože přijela dcera Jacqueline, od které jsem den předtím dostal dopis. Posadila se na kraj postele, něžně mě pohladila a mlčela. Byl jsem ohromen. Jak je to možné? „Je to úplně jednoduché," řekla, „když jsem včera, ještě v Kanadě, přišla z kanceláře domů, moje kamarádka a sestra v Kristu, Ellen-Mary, se přede mnou objevila s letenkou na jedno z nejrychlejších letadel na světě a sdělila mi, že mám ještě čtyři hodiny, abych se připravila na cestu do Mulhouse. Protože, podle ní, není nic důležitějšího než tato cesta. A tak jsem odletěla." Až později jsem se dozvěděl, že dcera měla osm dnů před zkouškami na biblickém institutu, že se po zkouškách měla zúčastnit dvoutýdenního zájezdu se školním pěveckým sborem a dostala pozvánku do New Yorku od mého bratra Erika s úhradou veškerých vydání. Přerušila studia a opustila velice dobré zaměstnání. Udělala nemožné, aby mi pomohla.

VYCHÁZÍ SLUNCE

Všechno se ve mně začalo hroutit a tříštit. Přesto jsem stále neviděl žádné východisko vyjma silné touhy přijít o rozum, abych mohl zbytek života strávit v ústavu pro choromyslné. Ale o rozum jsem nepřišel! Následující noc a den byla moje duše v sázce. Odehrály se urputné boje mezi temnými silami a těmi, které chtěly satanovi mou ztracenou duši vyrvat.

V pátek toho 14. dubna večer nás navštívil M. Buhler. Mluvili jsme hodně, aniž bychom si řekli cokoli důležitého. Při odchodu mi podal malou brožurku a řekl: „Tohle vás bude zajímat.“ Podíval jsem se do ní večer před usnutím. Bylo to *Svědectví jednoho exmaterialisty* od advokáta Philippa Maura. Když jsem si přečetl první dvě stránky, cítil jsem v sobě Boží dech, který mě později zrodil k novému životu. Přečetl jsem brožurku jedním dechem a v následujících dnech jsem ji měl stále při sobě. Byla pro mě opravdovým objevem.

Pak přišla nezapomenutelná sobota 15. dubna, den před tím, než ve mně byl satan zničen. Strávil jsem den s brožurkou od P. Maura, v hovorech s Jacqueline a v nedočkavém předbíhání konečného řešení tohoto dramatického boje mezi životem a smrtí.

DEN JE TADY

Odpoledne bylo o mém osudu rozhodnuto. M. Buhler, který si dělal starosti kvůli úzkosti, kterou jsem cítil, mi poslal zvláštním poslem dopis. Odnesl jsem si ho do pokoje, abych mohl nerušeně číst. Všemohoucí Bůh zcela jistě autora inspiroval v napsání následujících řádků:

> *Vážený pane a příteli,*
>
> *nechci Vás dlouho obtěžovat. Víte, že jsem Váš přítel a jsem Vám plně k dispozici. Můžete přijít ke mně nebo zavolat v jakoukoliv hodinu ve dne i v noci. Máte ostatně u sebe svědka*

v osobě Vaší dcery Jacqueline, která Vás má ráda a dostatečně to dokázala. Mohla by Vám pomoci ve Vaší bezradnosti.

Pronásledují mě myšlenky na Vaši situaci a neustále si kladu otázku: „Co mám… co mohu pro Vás udělat?“ Samozřejmě vím, že nemohu udělat nic účinného, vyjma přímluvné modlitby, a zároveň si myslím, že je mou povinností Vám poslat těchto pár řádků.

Z našich rozhovorů jsem vyvodil závěr, že tušíte, kterým směrem se máte dát. Před tím, než se jím vydáte, zvažujete jeho cenu. „Spojitost“, kterou hledáte, je Vaše „Já“, Vaše důstojnost, Vaše čest. A právě to musíte opustit, abyste mohl jen prosit o nezaslouženou Boží milost. Jediný krok vás odděluje od toho, čemu říkáte „velká výhra“, krok, který za Vás nikdo jiný nemůže udělat. Je to bezpodmínečná kapitulace před Bohem. Kapituloval jste před penězi a jste hotov kapitulovat před lidmi. Nebylo by rozumnější kapitulovat před Všemohoucím? Předkládá Vám život plný hojnosti a vzor, který stojí za to následovat. Jistě je třeba odvahy, abyste mohl čelit následkům situace, za kterou jste odpovědný. Je dokonce třeba víc odvahy k životu než k útěku, o tom jsem přesvědčen, protože Pán neodstraňuje následky našich hříchů okamžitě ani úplně, ale odstraňuje vinu a odpouští na základě Ježíšovy oběti na kříži.

Bůh chce budovat Váš život na pevném základě pravdy. Nestarejte se o to: „Co se o mně bude říkat?“ Nestrachujte se o svůj statut před lidmi, ti Vás nebudou soudit v ten velký den. Modlete se jedinou modlitbu, která je vhodná ve Vašem případě: „Bože, slituj se nade mnou hříšným“ (L 18,13). Přijměte vírou odpuštění, které Bůh dává všem, kdo upřímně činí pokání. „Jestliže doznáváme své hříchy, on je tak věrný a spravedlivý, že nám hříchy odpouští a očišťuje nás od každé nepravosti“ (1J 1,9).

Pro lásku Vaší duše, pro lásku vašich blízkých, pro lásku Boží, učiňte ten rozhodný krok. Nikdy toho nebudete litovat. Mohu

Vám to jednoznačně zaručit na základě víry ve slovo Boží a souhrnné zkušenosti všech opravdových křesťanů, které znám a které jsem znal. Budete jen litovat, že jste se nenechal přesvědčit dříve.

Upřímně Váš B.

Po přečtení tohoto dopisu se můj vnitřní odpor roztříštil na tisíc kusů. Moje duchovní narození v Pánu začalo tímto dopisem a v neděli 16. dubna 1961, po 58 letech a 16 dnech života, jsem se znovu narodil vírou a bezpodmínečnou a definitivní kapitulací před Všemohoucím Bohem a jeho požehnaným Synem Pánem Ježíšem Kristem, který dal na kříži svůj život jako výkupné za život můj. Kéž je veleben navěky!

Když se bratr Alfréd v Kanadě dozvěděl zprávu o mém obrácení, napsal mi dopis, ze kterého cituji několik úryvků:

Je to poprvé, co Tě zdravím nejenom jako bratra z lidského, přirozeného hlediska, ale také jako bratra v nebeském sboru vykoupených milostí Kristovou a obmytých krví smíření…

Jak se naše cesty podobají! Sám vzpurný hříšník musel jsem 14. listopadu 1938 v Buchenwaldu dojít až na hranici smrti, abych náhle okusil Pánovu nekonečnou lásku pro mě, nehodného hříšníka. Hle, naplnilo se to, co se zdálo lidsky nemožné: byl jsem zachráněn, nejenom mé tělo, ale také moje duše pro věčnost…

I ty jsi musel dojít k hranicím smrti, aby Pán mohl nově nalezenou upřímnou vírou zlomit Tvé vzpurné srdce a zaplavit jej světlem své spásy. „Kdo je v Kristu, je nové stvoření. Co je staré, pominulo, hle, je tu nové!“ (2K 5,17).

Jaké to vítězství! A my, jeho vykoupené děti, na tomto vítězství máme podíl! Teď můžeš říct spolu s (apoštolem) Pavlem: „Jsem si jist, že ani smrt ani život, ani andělé ani mocnosti, ani přítomnost ani budoucnost, ani žádná moc, ani výšiny ani

hlubiny, ani co jiného v celém tvorstvu nedokáže nás odloučit od lásky Boží, která je v Kristu Ježíši, našem Pánu“ (Ř 8,38–39).

Teď jsi našel život, opravdový život, jediný život, život věčný!

Máš odvahu to vyznat. Proto Tě teď povede svým svatým Duchem.

Opravdu je radost na zemi i v nebi, když hříšník učiní pokání. Jak ohromných shod okolností bylo potřeba, abych byl doveden ke kříži! A jaký údiv před opakovanými projevy Boží moudrosti a lásky! V den svého obrácení jsem v přítomnosti M. Buhlera a dcery Jacqueline říkal slova, jejichž dosah nám ještě unikal. Několikrát jsem mluvil o penězích a o definitivním odloučení svého těla i duše od peněz. Tato slova přicházela od Boha, ale my jsme je hned takto nemohli vnímat. V následujících dnech jsem ovšem pochopil, že má spása byla možná jen díky tomu, že ze mě Bůh vyhnal ďábla i s jeho bankovkami. Dnes jsme všichni pochopili ty nádherné Boží cesty. Znovuzrozením mě oddělil od peněz, které zaprodaly mé tělo i duši satanovi. Od 16. dubna 1961 jsem se přestal strachovat o finanční zaopatření. Poprosil jsem Pána Ježíše Krista, svého Spasitele, aby tomu tak bylo napořád až do konce života.

Výpověď svého obrácení bych mohl doplnit o výčet překvapující řady Božích zásahů v můj prospěch během dvou měsíců, které následovaly tyto dramatické události. M. Buhler mi říkal, že jestliže Pán sňal vinu našich hříchů, neznamená to, že také vždy odnímá následky našich poklesků. Neslíbil mi rychlé zlepšení situace. Byl jsem hotov spát třeba na slámě, když to bude nutné. Ale Pán projevil přebohatě svou milost. Dcera Jacqueline rychle našla dobře placenou práci. Exekuční opatření byla nejprve odročena a posléze zrušena. Soudní řízení proti mně bylo zastaveno. Z Boží prozřetelnosti jsme našli menší byt, což nás donutilo k prodeji části našich věcí. Zisk z prodeje nám umožnil zaplatit ty nejhorší dluhy. Navíc se jeden můj bratranec vrátil ze zahraničí ne proto, aby po mně žádal vypůjčené peníze (jak bych se mohl obávat), ale aby mi nabídl další pomoc.

Díky jeho prozřetelnému zásahu jsem mohl zachránit svůj podíl v obchodě, který jsem už jednou málem ztratil a teď jsem o něj měl přijít definitivně. Mimoto pro mě nová administrativní rada schválila lepší platové podmínky. Nakonec začala nová jednání o prodeji mého amerického patentu, což by mi umožnilo pohodlné splacení všech půjček.

A nad všechny tyto materiální věci mi Pán dal svou sílu, abych překonal všechny strasti a vydával o něm dobré svědectví. Vedl mě na cestě. Dal mi bratry a sestry ze sboru „Bonne Nouvelle“ („Dobrá zpráva“), kteří mě zahrnují svou náklonností a modlitbami. Jaká to nezasloužená milost od našeho nebeského Pána!

Mohl jsem opravdu potvrdit slovo Páně:

> *„Hledejte především jeho království a spravedlnost a všechno ostatní vám bude přidáno.“ (Mt 6,33)*
>
> *„Hospodin s námi učinil velké věci, radovali jsme se.“ (Ž 126,3)*

PO DESETI MĚSÍCÍCH

Svědectví, které jsem přednesl v době přijetí do křesťanského sboru (únor 1962):

16. dubna 1961 jsem prožil ten největší zázrak, jaký může být člověku dán, zázrak duchovního znovuzrození. Od okamžiku, kdy jsem o tom písemně i ústně svědčil, se ze mě stal jiný člověk. V mém pozemském i duchovním životě nastal naprostý zvrat.

Během prvních tří měsíců jsem nemohl vůbec pracovat. Pochopil jsem, že už nemám právo myslet na něco jiného nebo žít pro něco jiného než pro svého Pána a Spasitele. Jistota, že patřím k vyvolenému lidu Božích dětí, mě naplňovala nejen radostí, ale i hrdostí. Nechtěl jsem už vzpomínat na to, jaký jsem byl před znovuzrozením. Cítil jsem se povolán, abych přispěl k obrácení

každého nevěřícího. Šel jsem špatnou cestou, neboť když jsem vydával svědectví, chyběla mi pokora. Moje „absolutní“ svědectví vyvolávalo často opak hledaného efektu – protiútoky a hádky.

Působení Ducha svatého ve mně a kolem mě v následujících šesti měsících mě utvrdilo v přesvědčení, že Pán a Spasitel mne opravdu přijal.

Důkaz nepochopitelné Boží lásky, která přesahuje všechnu představivost, mi byl dán tím, že mne Bůh vodil po nových cestách, které rozhodně ovlivnily můj současný i budoucí život jak z pohledu duchovního, tak materiálního.

Základy této rozhodující etapy mého mladého křesťanského života tvořily: četba evangelií a žalmů, kniha *Opravdový křesťan* od Weisse, kniha *Bůh řídí mé podnikání* od Letourneau, různé dopisy od přátel, stálý kontakt s mým bratrem a přítelem M. Buhlerem a také s bratry a sestrami v Kristu v Mulhouse, Nîmes, Croix, Lyon a Villefranche.

Žalostná a ponižující, ale duchovně spásná zkušenost zlomila mou křesťanskou pýchu. Přiměla mě znovu postavit Pána na první místo, místo, které náleželo spíše jemu než mně.

Můj život se viditelně změnil: už šest měsíců nekouřím, všechny světské zábavy či ostatní kratochvíle mého minulého života náhle ztratily veškerý půvab a přitažlivost, moje pracovní činnost byla požehnaná ze dne na den.

Mé obchody už šest měsíců nečekaně prosperují, což vidí všichni jejich účastníci.

Jestliže dnes před vámi stojím jako váš bratr a budoucí člen sboru, je to jen proto, že se mohu počítat mezi vyvolené a oživené mocí Boží milosti. Nevím, jestli budu dobrým nebo špatným členem. Jestli Pán vyslyší mé modlitby, jak to činil doposud, pomůže mi k vítězství v každodenním boji proti temným mocnostem. Vyjma pomoci

od Pána sám nejsem schopen vám dát jakoukoliv záruku týkající se mé osoby.

Musíte rozhodnout sami, jestli budete či nebudete riskovat a přijmete mne za člena svého sboru. Jestliže ano, pak doufám a modlím se, aby mi začleněním do vašeho sboru dovolil Pán svou milostí být užitečný. Ale jakkoliv se rozhodnete, ať je jméno Pána Ježíše Krista, mého Vykupitele, velebeno na věky!

PO DVOU LETECH

Po dvou letech si o tom promluvíme! Kdo mi dal tenhle termín? Kdo mě k tomu po mém duchovním znovuzrození vyzval? Kdo mi vnutil tohle první pozorovací období? Kdo ze mě po dva roky nespustil oči a číhal na moji sebemenší slabost a nejmenší poklesek? Kdo by mě nejraději viděl padnout nebo zakopnout na přímé cestě spásy, aby mě navrátil jako ztraceného a znovunalezeného syna na širokou cestu světského života bez Boha? A nakonec, kdo si předsevzal, že bude urputně bojovat proti mému svědectví? Ano, ano, byl to právě on, můj včerejší pán a dnešní nelítostný nepřítel: ďábel.

Samozřejmě, svůj nástroj zvolil dobře. Musím dokonce přiznat, že ho zvolil velice dobře. A tak bych rád vystavil na denní světlo bilanci těchto dvou let křesťanského života.

Každý ví, že bilance se skládá ze strany „má dáti“ a „dal“ a že údaje jedné či druhé strany mohou bilanci naklonit směrem k pozitivnímu či negativnímu výsledku. Ve světě obchodů jsou nejvyhledávanější ti odborníci, kteří dovedou předložit kamuflovanou bilanci daňovému úřadu, tu samou méně kamuflovanou bankéřům a ještě tutéž ve třetí verzi společníkům a akcionářům. Takovému expertovi se neříká podvodník, ale člověk vysoce kvalifikovaný, který si zaslouží nejlepší honorář a často také nejvyšší vyznamenání.

Podobná bilance je v křesťanském životě nemyslitelná, protože křesťan nemůže podvádět svého Spasitele, a tak „každý z nás tedy sám za sebe vydá počet Bohu“ (Ř 14,12).

Využiji největší výsady Božího dítěte, a to předstoupit bez masky a říkat pravdu. Je to sice výsada, ale není to vždy věc jednoduchá, zvláště když se jedná o vyznání vlastních chyb nebo o výkaz dluhů v bilanci.

Znáte již podrobnosti mého obrácení, které bylo dost pozoruhodné. Především si vzpomínám na hlavní problém, který se dostavil hned prvního dne mého nového života. Byly to následující otázky: jsou všechny mosty mezi světem a mou zachráněnou duší zbořeny nebo bude moci nepřítel jednoho dne zvítězit nad mým odporem? Odpověď Božího slova BYLA, JE A BUDE jednoznačná a navždy platná: neexistuje podmínečné či omezené znovuzrození. Moje duše byla zachráněna na věčnost krví toho, pro koho stále žiji! Logickým a nevyhnutelným důsledkem této nádherné jistoty byla vnitřní vzpoura proti přítomnosti mé staré přirozenosti. Vpravdě mi připadalo nemožné, že budu nucen stále táhnout svou starou hříšnou skořápku až do dne pozemského vysvobození. Tato směs nově nalezené nejčistší víry, současného těla a starých myšlenek se mi jevila jako neschopná života. Ve správném okamžiku, bylo to ve městě Croix na severu Francie, jsem poprvé četl dopis apoštola Pavla Římanům, kapitoly 6, 7 a 8. Od tohoto momentu jsem pokaždé plně rozebíral své hříchy po morální i duchovní stránce a tvrdě jsem válčil proti nepříteli. Od té doby prožívám křesťanský život jako bitvu mezi dvěma stranami. Když se mě jeden bratr v Kristu zeptal, co považuji v křesťanském životě za obzvlášť těžké, bez váhání jsem odpověděl, že jedna minuta má šedesát vteřin, jinými slovy, přiznal jsem svoji neschopnost žít jediný den dlouhý 86 400 vteřin cele v Kristu, bez výčitek a bez vybočení v myšlenkách, činech i slovech.

Pavlovo učení a vlastní zkušenosti mi umožnily vyvodit z utrpěných porážek následující závěry: zaprvé nesmím neustále hledat výmluvy pro napáchané hříchy, zadruhé nesmím se stavět ke své osobě jako

ke „zdi nářků“, ale musím se modlit tou nejjednodušší formou k našemu Nebeskému Otci, aby mi odpustil všechny mé viny.

Teď když jsem obrátil list, neodvažuji se vypovědět vám svoji bilanci, protože se nacházím tváří v tvář Boží milosti. Skutečně, již dva roky se mi děje jeden zázrak za druhým. Mohl bych o nich napsat celou knihu. Je to jednoduše úžasné, jak mě Pán vedl a vyvolil si mou osobu ke svědectví o pravdě, o existenci a realizaci svých slibů. Dovolil mi vystoupit a všude svědčit pro jeho slávu.

Provedl mě zkouškami, které byly nutné k mému posvěcení, a umožnil mi stát se užitečným mému místnímu sboru. A vždy v okamžiku, který zvolil on sám, ne já. Ukázal mi svůj Boží plán, když mi nesčetněkrát během těchto dvou let dosvědčil, že je věrný, přes mou nedokonalou snahu mu jeho lásku opětovat. Ukázal mi, že je to ON a ne já, který řídí mé věci. Proměnil mé úspěchy v nezdary a seslal mi úspěchy jiné, absolutně nenadálé a nečekané.

Konečně stejně jako mě vedl také moji dceru Jacqueline a mého syna Roberta a daroval nám spolehlivé přátele z našich bratrů a sester. Důsledek mých nezdarů znáte, důsledek mých vítězství je následující:

Důvěřuj Hospodinu celým svým srdcem,

na svoji rozumnost nespoléhej.

Poznávej ho na všech svých cestách,

on sám napřímí tvé stezky.

Nebuď moudrý sám u sebe,

boj se Hospodina, od zlého se odvrať.

(Přísloví 3,5–7)

Ve světském životě se říká: na každého dojde! Teď je řada na mně. Po splnění mého setkání po dvou letech navrhuji jiné setkání:

PO TISÍCI LETECH SI O TOM PROMLUVÍME!

Ve všech modlitbách budu prosit za tohle setkání, protože se ho zúčastní, přijdou a připojí se k nám ti, kterým bylo odpuštěno a kteří jsou zachráněni jako Boží děti. Ach Pane, můj Spasiteli, vyslyš mé modlitby, protože mé štěstí je příliš velké na to, abych ho nesl sám.

Mulhouse (Francie), 16. dubna 1963

Svědectví věřících, stejně jako toto vyprávění o autorově cestě ke Kristu, jsou nadčasová, přesně umístěna do scénáře, který je jedinečný, a i když jsou naše zkušenosti různé, ve své podstatě jsou universálně platné. Mějme na paměti, že naše životní cesta začala ještě před založením světa.

„Tys to byl, kdo utvořil mé ledví,
v životě mé matky jsi mě utkal.“
(Ž 139,13)

S naším tělem se všichni bez rozdílu jednoho dne rozloučíme. Všichni… budeme na pravdě Boží stát před naším Stvořitelem – zde bude dovršena spravedlnost, po které většina lidí tolik touží.

Díky Bohu, že spravedlnost a Boží milost jdou ruku v ruce. Kristus svou obětí naplnil požadavky Boží spravedlnosti místo nás a Boží milost nás nyní zahrnuje odpuštěním a dává věčný život.

Klára Steiger

Poutníkova četba

ISBN 978-80-87606-44-5
9 788087 606445